

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucaadebirliigi23.net
mucaadebirliigi@gmail.com
t.me/mucaadebirliigi
Mücadele Birliğı Gazetesi
mucaadebirliigi3
mucaadebirliigi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLAÇAK

17 NİSAN 2024 S.03

Ya Sosyalizm Ya Barbarlık

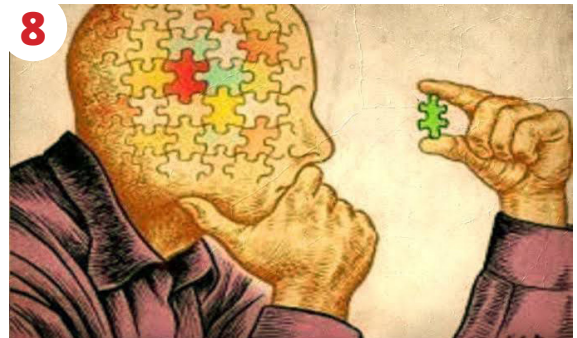
Ey insanlık düşmanı soysuz güruh! Ne o elinizdeki silahlar koruyabilir sizi, ne ağa babalarınız. Yüz milyonlarca insanın, tüm dünyada yüz milyonlarca sıradan emekçinin, barışseverin, pasifistin, çevrecinin... Adına her ne diyorsanız, her türden sıradan insanın korkunç öfkesi, ağa babalarınızın o devasa propaganda araçlarına ve polis-ordu gücüne rağmen meydanlarda yankılanıyor. Yükselen öfke dalgası, emperyalist efendilerinizin saltanatlarını temellerinden sarsıyor.

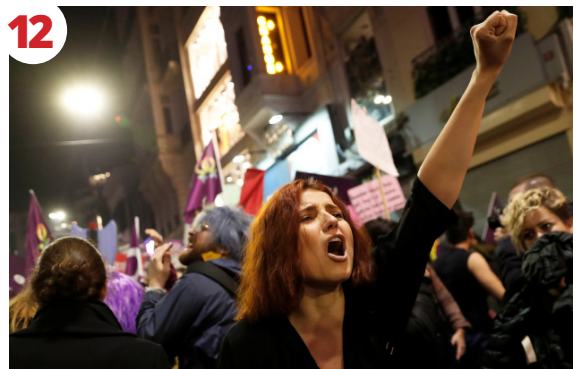
2
**İran'ın Misillemesi:
Emperyalist Hegemonyanın
Yıkımına Doğru**

7
**Bir Çocuktan
Ajan Yaratmak**

8
**Eleştiri-Özeleştiri
Üzerine**

12
Ölmek Zorunda mıyız?

Siyonist güruhun, bu insanlık düşmanlarının Gazze'de kendilerinin çektiği görüntülerden derlenen bir video dolaşüyor sosyal medyada. Sahte görüntüler falan değil. Bizzat siyonist İsrail ordusunun askerlerinin paylaşımlarından derlenmiş.

İnsanın kanını donduracak görüntüler. Caniliğiyle nam salmış Nazi ordularının vahşetine taş çıkartacak görüntüler! Bırakın insan olmayı, insana ve doğaya, hatta cansız nesnelere karşı bile nasıl bir düşmanlık, kin, öfke ile yoğrulduğunu görüyorsunuz o görüntülerde.

Bebekleri öldürmekle övünenler, vurdukları sivillerin sayısını marifet olarak sıralayanlar, yağma ve tecavüzleri eğlence biçimine çevirenler, bombardımanlarla yerinden yurdundan ettikleri insanların kalan eşyaları üzerinden onları aşağılamayı amaçlayanlar... Ve daha burada anlatamayacağımız korkunç suçlar... Üstelik tüm bunları son derece doğal, doğal olmanın ötesinde kendi hakkı olarak gören bir tutum!..

Marx, 150 yılı aşkın süre önce, sermayenin dünyaya, bütün gözeneğlerinden kan ve irin akarak geldiğini yazmıştı. O sermayenin biçimlendirdiği dünya, bugün artık çürüyüp çökmekte olan sermaye egemenliğinin dünyası, soysuz siyonist güruhun Gazze'de işlediği dünyada resmedilmektedir.

Ey insanlık düşmanı soysuz güruh! Ne o elinizdeki silahlar koruyabilir sizi, ne ağa babalarınız. Yüz milyonlarca insanın, tüm dünyada yüz milyonlarca sıradan emekçinin, barışseverin, pasifistin, çevrecinin... Adına her ne diyorsanız, her türden sıradan insanın korkunç öfkesi, ağa babalarınızın o devasa propaganda araçlarına ve polis-ordu gücüne rağmen meydanlarda yankılanıyor. Yükselen öfke dalgası, emperyalist efendilerinizin saltanatlarını temellerinden sarsıyor.

Bugün övünç kaynağı olarak paylaştığınız o görüntüler, yarın sanık sandalyesinde her birinizin suç dosyasının en önemli delilleri olacak. Hayır öyle "Uluslararası Ceza Mahkemesi" türünden emperyalist kurumlarda değil, doğrudan halk mahkemelerinde, devrim mahkemelerinde yargılanacaksınız. Ummadığınız kadar yakın bir gelecekte hem de!

Ve insanlık, sizin gibilere asla "anlayış" göstermeyecek.

İran'ın Misillemesi: Emperyalist Hegemonyanın Yıkımına Doğru

Editör

Gece yarısı itibariyle İran'ın, BM sözleşmesinin 51. maddesine dayanarak İsrail'e yönelik gerçekleştirdiği misilleme eylemi, sabah itibariyle (14 Nisan) şimdilik sona erdi.

İran'ın BM Büyükelçisi, bunu "Şam'daki saldırının ardından BM Şartı'nın 51. maddesi uyarınca (meşru müdafaa saldırısı) Siyonist rejime saldırdık. Mesele bitti ama İsrail rejimi bir hata daha yaparsa sonrasında İran'ın tepkisi çok daha sert olacaktır." sözleriyle duyurdu.

Bu noktanın altını çizelim. İsrail, Şam'da İran diplomatik misyonuna yani İran toprağına doğrudan saldırı yaptı. Saldırgan olan, İsrail. BM kurallarını, Viyana Sözleşmesini, uluslararası diplomatik ilişkileri düzenleyen ne varsa hepsini çiğneyen İsrail'dir. Emperyalist medya sık sık, sanki durup dururken İsrail dün gece saldırıya uğramış gibi anlatıyor gelişmeleri. İran'ın yaptığı, İsrail saldırısına karşılık olarak, BM Sözleşmesi'ne dayanarak misilleme yapmaktır.

İşin diğer kutbunda, Siyonist İsrail cephesinde de açıklamalar yapıldı kuşkusuz. Misilleme öncesinde gözdağı verme ağırlıklı açıklamalar geliyordu. Saldırının ilk anlarında işin rengi değişti. Ordu yetkilileri "bu çapta bir karşılık beklemiyorduk" sözleriyle şaşkınlıklarını ve bir ölçüde yaşadıkları kaygı ve korkuyu açığa vurdular.

İran, yüzlerce (kimi kaynaklara göre bini aşkın) kamikaze İHA'ları, seyir füzeleri ve balistik füzeler kullandı. Kabul etmek gerekir ki, askeri taktiği, düşmanını psikolojik olarak alabildiğine baskılayan ve yıpratıcı bir etki gösterdi. Dalgalar halinde belirli aralıklarla gönderilen kamikaze İHA'lar, aralarda ateşlenen seyir füzeleri, balistik füzeler ve kimi açıklamalara göre 6-7 adet hipersonik füze, İsrail savunmasını aşmak için tasarlanmış başarılı bir taktikti. Aynı zamanda Lübnan'dan daha basit roketlerle gerçekleştirilen saldırılar, İsrail hava savunma sistemini "yordu" ve mühimmat eksiltti. Saldırının ilk saatlerinde Yemen de füze ve dronlarla bu misilleme eylemine katıldı.

İsrail cephesi ise, ABD'nin doğrudan; İngiltere emperyalizminin dolaysız desteğine sahipti. Kıbrıs BAF Üssü'nden kalkan İngiliz uçakları, Irak'ta bulunan o kötü ünlü "Koalisyon Güçleri"ne ait uçaklar, Ürdün'deki üstün kalkan ABD uçakları ve İsrail uçakları, İran'ın

İHA'larını ve füzelerini durdurmaya çalıştılar. İddialar çeşit çeşit. Ama sonuçta, Golan Tepeleri'ndeki ve Necef Çölü'ndeki askeri üsler başta olmak üzere, bir dizi hedef, İran tarafından başarıyla vurulmuş oldu. Ne Demir Kubbe, ne o çok övdükleri F-35'ler, ne ABD ve İngiliz hava kuvvetleri...

Sonuç? İsrail'in "dokunulmazlık miti" yerle bir oldu. İki açıdan böyle oldu. Birincisi, bu devasa askeri makinenin, hem de bölgeye yığılan korkunç ABD-İngiliz ve NATO gücüyle desteklendiği halde, askeri-teknik ve taktik açıdan pek ala dokunulabilir, darbelenebilir olduğu bir kez daha herkes tarafından görüldü. (İlki 7 Ekim baskınıydı.) İkincisi, bölgede herkese dayılanan, saldıran, emperyalizmin tam desteğinde Filistin'de acımasız bir soykırım işleyen bu Siyonist güruh, kimsenin kendisine saldırmaya cüret edemeyeceği efsanesine güveniyordu. Bir nevi cezasızlık, uluslararası literatürde İsrail için sık kullanılan bir deyimle "bağışıklık" perdesi ardında dilediğini yapıyordu. Çünkü misilleme bunu yerle bir etti. Bu misillemenin askeri sonucu ne olursa olsun, bundan sonra olaylar nasıl gelişirse gelişsin, dün gece yaşananlar, tıpkı 7 Ekim'de yaşananlar gibi, yok sayılamaz. Bunlar gerçekleşti ve kendinden önceki süreci kökten değiştirdi.

Bu haliyle dünkü misilleme, sadece İsrail'e değil, onun kurucuları ve hamisi olarak İngiltere, ABD ve diğer emperyalistlere yönelik önemli bir darbe oldu. Hem de bölgede ABD'nin iki uçak gemisi filosu bulunuyorken!

Burada küçük bir parantez açarak, Ürdün'ün durumuna değinmek lazım. ABD'nin ve İsrail'in bölgedeki bu kukla yönetimi ve başındaki cüce (Kral Abdullah), kendi halkının eğilim ve isteklerine tam karşıt konumda büyük bir pervasızlıkla hareket etti. Saldırı başlamadan hemen önce hava sahasını tüm uçuşlara kapattığını ilan etti. Ardından ABD, İsrail ve İngiliz savaş uçaklarına bu saha açıldı. İran İHA ve füzelerini İsrail'e varmadan durdurmak için kullandılar Ürdün hava sahasını. Kimi füze parçalarının Ürdün sokaklarına düştüğünü gösteren resimler sosyal medyada yayıldı. Böylece Amman'ın cücesi, hem ülkesini İran silahlarının hedef tahtasına oturtmuş oldu, hem de pek muhtemeldir ki, kendi halkının öfkeli protestolarının fitilini ateşlemiş oldu. Yakında Amman sokaklarının bu cüce ve onun uşak yönetimine karşı gösterilere sahne olacağını söylemek için kâhin olmaya gerek yok.

Hiç kuşku yok ki, bu misillemenin doğrudan ve dolaylı sonuçları olacak. Her şeyden önce bölgede, emperyalistlerin ve onun karakolu olma göreviyle bölgeye saplanan hançer olarak Siyonist İsrail'in aleyhine bir eğilimi güçlendirecek. Bölgede güçler dengesi halklardan yana daha fazla değişecek. İşbirlikçi rejimler üzerindeki baskı artacak.

İsrail içindeki dengelerde de ciddi değişiklikler ve kırılmalar göreceğiz. Siyonist rejim, en başta Netanyahu, daha Gazze öncesinde alabildiğine zor durumdaydı. Yaygın protestolarla boğuşmak zorunda kalıyordu. Dün gecedен sonra İs-

rail sokaklarının daha da ısınması, protestolara sahne olması kuvvetle muhtemel. Bibi (Netanyahu) ve ekibinin tasfiyesi gündeme gelebilir.

Siyonist İsrail'in sonu nereye varacağı belli olmayan bir karşı saldırısı; bunun yaratacağı belirsizlik durumu, ABD emperyalizmi açısından da şimdilik arzulanır bir şey değil. Biden'ın Netanyahu'ya "İran'a saldırırsanız biz yokuz" dediği söylentileri, bunu gösteriyor. En azından şimdilik, söylentiler bu yönde.

Olayların nereye evrileceğini hep birlikte göreceğiz. Emperyalistler, İsrail'in Şam'daki diplomatik misyona saldırısına hiç ses etmezken dünkü saldırıyı, hem de "en yüksek derecede" kınadılar. İsrail, BM toplantısı talep etti. İran'ın misillemesini açıktan destekleyen, şimdilik görebildiğimiz kadarıyla (Taliban'ı saymazsak) Cezayir oldu. BM görüşmeleri olursa taraflar pozisyonlarını daha açık edeceklerdir.

Ama sonuç ne olursa olsun, şimdiden açığa çıkan olgular var. Bunlardan birincisi, Siyonist İsrail'in telafi edilemez bir darbe yediği ve kendi topraklarında dahi bir iç savaşın eşğine geldiği; ikincisi, emperyalist devletlerin askeri güç ve yeteneklerinin bir darbe yediği; bu güç ve yeteneklerin sınırlılığının görünür hale geldiği; üçüncüsü, Ortadoğu halkları ve devrimci güçlerinin bu sonuçlardan büyük bir moral güç aldığıdır.

Günlük gelişmeler nasıl biz zikzak çizerse çizsin, süreç emperyalist-kapitalist sistemin yıkımı yönünde ilerleyecek!

Buluşmalar

Temade Çınar

Yeni tanıştığımız, belediyeye bağlı bir taşeron şirkette çalışan işçi anlatıyor, "İki üniversite bitirdim, 26 bine çalışıyorum. Yol-yemek çıkarsan asgari ücret işte. Bu ücretler bizim emeğimizin karşılığı olamaz. Sendikalar bu hırsızlığın, baskılamanın aracılığını yapıyorlar. Bir şey söyleyene 'senin işini bekleyen dışarıda bir sürü insan var' diyor. Bunu söyleyecek olan sendika mı? Ben sendika işlerinden anlamam. Siz benimle kavga verecekseniz, ben varım. Siyasi düşünceniz falan da beni ilgilendirmez. Ne yapılacak, nasıl yapılacak bize o lazım." Çay içiyoruz, tarihi eserlerin doğanın nasıl talan edildiğinden konuşuyoruz. Mücadeleci sendikalar arasında güçlü bağlar kurmak ve sıkı çalışmak konusunda anlaşıyoruz. Başka alanlarda tanıdığı işçilerden bahsediyor. Ayrılırken işyerinde kuracağı komitenin nasıl çalışacağını konuşuyoruz. İlk karşılaşmadan daha sıkı sıkılıyor eller, ayrılıyorz.

Bir başka işçi bizi evinde karşılıyor. Anne bize ne yedireceğini, içireceğini şaşırıyor. "En son seçime kadar Erdoğan'a laf söyleyenin boğazını sıkardım, şimdi bıraktım. On bin liraya kim yaşar? Ben emekli olacağım diye bir ev sattım. Şimdi o evden on beş bin kira alırdım. O kiradan buraya geldi, biz nerelere düştük. Olur mu böyle?" diyor. İşçi arkadaşın ne kadar büyük bir alanda uzmanlaşmış olduğunu öğreniyoruz. "Devleti yaşat ki, sen yaşa-

"Başkana dedim ki, ben işçi olarak senin için çalışmıyorum. Onun için iznimi aldım çalıştım. Eyvallah. Eğer olur ki sen kazanır da başkan olursan, senin karşına işçi Ahmet olarak çıkacağım, kıran kırana seninle mücadele edeceğim, dedim. O da bana 'ben de seninle kıran kırana mücadele edeceğim' dedi. Başkan kazandı şimdi herkes kendi yerine geçecek."

yasın." diyor ve ekliyor, "Biz işçi mücadelesi verirken devletle de karşı karşıya geleceğimizi biliyoruz. Bunu göze alamayan sendikacılık yapmasın."

Belediye seçimleri sonrasında, bir kavga bitmiş diğeri başlamış bir dönemdeyiz. Yine bir belediye işçisi, gururla yedi kez sürüldüğünü anlatıyor. Yeni belediye başkanı dinci faşist bir kökenden geliyor. İşçi, belediye başkanıyla oturup yiyip içen birisi olduğunu anlatıyor. "Başkana dedim ki, ben işçi olarak senin için çalışmıyorum. Onun için iznimi aldım çalıştım. Eyvallah. Eğer olur ki sen kazanır da başkan olursan, senin karşına işçi Ahmet olarak çıkacağım, kıran kırana seninle mücadele edeceğim, dedim. O da bana 'ben de seninle kıran kırana mücadele edeceğim' dedi. Başkan kazandı şimdi herkes kendi yerine geçecek."

Hepimizin düşüncesi ve dünya görüşü ayrı. Ama hepimizi birleştiren bir sınıf mücadelesi var. Böyle onlarca örnekte kâh oturup bir çay içiyor kâh bir bildiri uzatıp "bu ne" diyene iki kelam ediyoruz. Karşılaştığımız işçilerin hiçbiri diğerine benzemiyor. Farklı kökenlerden gelen, farklı yaşam biçimleri olan işçi arkadaşların sınıfın çıkarları ve tarafı söz konusu olduğunda dilleri birleşiyor. Daha fazlasını konuşmak için yollar açılıyor.

Sınıf eğitimi, sendika komiteleri yoluyla yönetimlerin denetlenmesi, işyeri sınırına bağlı kalmaksızın tüm işçi arkadaşların sorunlarında yanında olmak, işçiler arası tüm rekabetlerin ortadan kaldırılması, yaşadığımız ve hak ettiğimiz yaşam, işçilerin mücadelesi birliğinin yarattığı ve yaratacağı

güç... Alan hakkında hiçbir şey bilmese bile, hemen her işçi ile konuşabileceğimiz ve ortaklaşacağımız konular. Tüm işçiler için "örgütlenmeyi bilen" birilerinin gelip onların çıkışsızlığına bir ışık yakması o kadar değerli ki... Sendikalar sermayenin arzuları ve çıkarları doğrultusunda sınıfın kendi eğitimini ulaşılmaz hale getirmiş durumda. Sınıf eğitimi ancak devrimciler tarafından sınıfa taşınabilir. Sınıf için devrimciler varsa umut var, devrimciler için de işçi sınıfı varsa umut var. Tarih her iki tarafın birbiriyle buluşup buluşmaması üzerine yazılıyor.

İşçilerin kendilerini küçümseyenleri, olanları korkak, bilinçsiz bulanları ve onların yerine karar vermekten başka bir yol görmeyenleri ne kadar net gördüklerine tanık oluyoruz. "Sorsan, bizden bir şey olmaz, biz bir şey bilmiyoruz, geldin gördün mü, sordun mu, içinde bizim sözümüz olmayan bir şeyse boşuna yorulmayın" diye sitemini anlatıyor bir işçi arkadaş. İşçilerin içinde bu kesimler hızla artıyor. Örgütlenmeye ve örgütlenme çalışmaları yapanlara karşı duydukları güvensizlik hala aşılması gereken bir sorun. Bu güvensizlik onlardan yetkiyi alıp kendi şahsi çıkarları için kullananlar tarafından defalarca yaratılmış. Onları dinleyen, sorunlarını, çalışma ve yaşam koşullarını, en çok da birikimlerini merak eden ve her şeyi samimice onlarla birlikte yapmak isteyen herkes kapıların nasıl da kolayca açıldığını görüyor. İşte burada daha önemli bir yol karşımıza çıkıyor; o yoldan yürümek...

İstikrarlı, kararlı ve her adımda birbirinden öğrenerek, her adımda önyargısız...

Motokuryeler Yeniden Eylemde

Serpil Ünal

Vigo motokuryeleri paket başı ücretlerinin gasp edilmesine karşı, 5 Nisan gecesi eyleme başladı. Motokuryeler, eylemlerinin 10. günü olan 15 Nisan'da, Vigo Genel Merkezi'nin bulunduğu Kozyatağı Nida Kule önünde biraraya geldi.

Online sipariş şirketi Getir'in taşıeron firması olan Vigo şirketinin, motokuryelerin paket başı ücretlerini %30-50 arasında düşürmesi üzerine, motokuryeler kontak kapatarak eyleme geçti.

İşçiler "Vigo bayramı bize zehir etti. Biz bayramı parasız geçirdik çocuklarımıza harçlık veremedik. Bu kadar kötülük olur mu?" diyerek tepki gösterdi ve kamuoyunu Getir ve Vigo ile anlaşmalı işyerlerini boykot etmeye ve desteğe çağırdı.

Vigo'nun, motokuryelerin haklarını gasp etmesine ilişkin süreci ve taleplerini TEHİS Başkanı Kubilay Çelik gazetemize anlattı.

Vigo İşçilerinin Eylemi 10 Gündür Sürüyor. Talepleriniz Nedir?

Vigo motokuryeleri 5 Nisan'a kadar saat başı ücret + paket başı ücrette çalışıyorlardı. Bu ücretlendirmeler bölgelere, ilçelere göre değişiklik gösteriyor. Örneğin Kadıköy bölgesinde çalışan motokurye arkadaşlarımız 85 lira saatlik ücret, 50 lira da paket başı ücret alıyorlardı. Vigo'da ortalama iki paket atılır saatte. Bu durumda bir Vigo kuryesi, saatte yaklaşık 185 lira kazanır. 5 Nisan gecesi Vigo şirketi ücreti, Kadıköy gibi bölgelerde 75 liraya düşürdü. Bu da saatte 150 lira yapar. Yani Vigo motokuryeleri, 5 Nisan'dan sonra saatlik ücretlerinde 35 lira kaybetmiş oldu.

Vigo'da zorunlu çalışma saati vardır ve bu da 12 saattir. Yani bir motokuryenin kaybı günlük 420 lira, aylık 12 bin liraya tekabül eder. Vigo'da yaklaşık 5 bin işçi çalıştığını düşünürsek, Vigo şirketi işçilerin cebinden 50-60 milyon çalmış oluyor.

Vigo Motokuryelerinin Talepleri Nedir?

Biz 5 Nisan öncesi çalıştığımız koşullarda çalışmak istiyoruz. Ana talebimiz budur. İkinci talebimiz, ücretlerinin düşürülmesine karşı kontak kapatan, iş yavaşlatan, direnişte yer alan arkadaşlarımızın işten çıkartılmamasıdır.

Şimdi Vigo Genel Merkezi önündesiniz, bir görüşme talebiniz var. Olumlu bir sonuç alınmazsa nasıl bir süreç izleyeceksiniz?

5 Nisan'da eyleme başladık. 6 Nisan'da Beşiktaş'taki Genel Merkez önündeydik. 7 Nisan'da Vigo'nun "dış proje" diye lanse ettiği Tavuk Dünyası, Köfteci Yusuf, Burger Yiyelim,

Maydanoz Döner gibi restoranları da boykot çağrısında bulduk. Kamuoyuna da Getir'i ve Vigo'nun anlaşmalı olduğu firmaları boykot etmeye çağırıyoruz.

Görüşme talebimize ısrarla yanıt verilmiyor. Motokuryelerin sorunları dikkate alınmıyor. Bu nedenle Vigo Genel Merkezi önündeyiz. Olumlu bir sonuç alınmaya kadar da mücadele edeceğiz.

Vigo Moto Kuryelerinin Eylemine İlişkin Söylemek İstedığınız Bir Şey Var mı?

Vigo motokuryelerinin yaşadığı sorunlar, yalnızca onların sorunları değil. Bugün bütün motokuryeler ve birçok iş kolunda işçilerin ekmeklerinin küçültülmesi yönünde bir saldırı var. Bunun için de Vigo işçilerinin mücadelesinin desteklenmesi gerekiyor. Kamuoyundan Vigo motokuryeleri haklarını alıncaya kadar Getir ve Vigo'nun anlaşmalı olduğu firmaları boykot etmelerini istiyoruz.

Bakış Açısı

İ. Cevat Çetiner

Günümüzde dünyanın herhangi bir köşesinde yaşanan önemli bir olay hem hızla duyulmakta hem de başka coğrafyalar üzerindeki etkileri hızla açığa çıkmakta. Dolayısıyla da emekçi sınıflar, gündemlerine giren bu olaylar ve etkileri üzerinden siyasallaşım taraf olmaktadır. Bu da bizlere, çeşitli coğrafyalarda meydana gelen önemli siyasal olayları sığağı sığağına ve sıklıkla yorumlama ya da yapılan yorumları değerlendirme gibi zorunlu bir görev yüklüyor.

Öte yandan biliyoruz ki, önemli siyasal olaylara dair sığağı sığağına doğru değerlendirmeler yapabilmek, özellikle de başka ülkelerde meydana gelmişse, hiç de kolay değildir. Engels, "Fransa'da Sınıf Savaşımaları"na yazdığı önsözde, Marx'ın 1848-50 Fransa'sına dair değerlendirmeleri üzerinden bu konuya değinir. Zorluklarına ve Marx'ın bir işin üstesinden başarıyla gelebilmesinin nedenlerine dair ipuçları verir.

Bunlardan ilki ve elbette en temel olanı, siyasal olayları doğru anlamayı sağlayacak bir teoriye sahip olmanın gerektiğidir. Eğer böyle bir teoriye sahip değilseniz, ne yaparsanız yapın siyasal tarihi ve olayları anlamak, kavramak mümkün olmayacaktır. Materyalist tarih anlayışına, "bütün önemli olayların ilk nedenini ekonomik gelişmede, sınıf savaşımında arayan" bir teoriye sahip olmadan, siyasal tarihi ve olayları anlamak mümkün değildir. Önemli siyasal olayları sığağı sığağına isabetli bir şekilde yorumlamada Marx'ı herkesten üstün kılan, teoriye hakimiyeti olmuştur. İkincisi ise ele alınan ülke-

deki kapitalist üretimin, ele alındığı dönemdeki durumuna dair tam bilgiye sahip olmak ve üçüncü olarak da ülkenin ele alınan dönemdeki siyasal sürecine hâkim olmak gerektiğidir. Ki Marx'ın, bu konularda da otorite olduğunu biliyoruz.

Tüm bunlara rağmen, söz konusu olan güncel olayları sığağı sığağına değerlendirmek olunca, yanılmak yine de mümkündür. Marx'ın tüm yetkinliğine rağmen 1848-50 sürecine dair değerlendirmelerinde yanıldığı noktalar olmuştur ve Engels, kaleme aldığı önsözde bunu da hatırlatmıştır bize. Bu hatırlatmasıyla, önemli siyasal olayları sığağı sığağına değerlendirmenin zorluğuna dikkatleri çekmiş olur.

Burada önemli olan sık sık yanılmamak ve/veya bu yanılığın vahim nitelikte olmamasıdır. Eğer sık sık yanılığlara düşüyor ve/veya bu yanılığın vahim nitelik taşıyorsa, burada teorik yetersizlik hali ya da teorik kavrayışta yanlışlık var demektir. Ve akabinde, ele alınan ülkenin ekonomik ve siyasal sürecine dair yeterli ve doğru bilgiye sahip olunmaksızın

değerlendirmelerde bulunuluyor demektir.

Ne yazık ki siyaset alanı, yarım yamalak bilgilerle büyük laflar etmeye, yazılar döktürmeye imkân veren bir alan olduğu için, siyasal yaşamları bu türden vahim hatalarla dolu küçük burjuva siyasetçiler ve siyasal hareketlerle doludur etrafımız. Ve yine ne yazık ki, bunlar ne dönüp teorik kavrayışlarını ne de bilgi birikimlerini sorgulama cesaretini de gösteremiyorlar.

İşte, bu kadar zor bir işi, bugünün dünyasında sık sık yapmak gibi bir zorunlulukla karşı karşıyayız. Ve bizler için, bu zorluk ve zorunlulukla baş edebilmenin tek yolu var: Hem teorik hem de özellikle sık sık gündem olan ülkelerin ekonomik ve siyasal süreçlerine hakimiyet noktasında sürekli yetkinleşmek.

Ülkelerin siyasal süreçlerine hâkim olma konusundan devam edelim. Çünkü bu alan, az önce de belirttiğim gibi, bilgi kırıntılarıyla dahi büyük anlatılar üretmeye dolayısıyla gerçekliğin bu kırıntılar içinde boğulmasına uygun. Ve aynı zamanda,

burjuvazinin oldum olası manipülasyon ve sosyal-inşacılık faaliyetleriyle dolu bir alan. İşin daha kötüsü, bu iki durumun birbirini de besliyor olması.

Bu durum üstelik 1990'larla birlikte daha sıkıntılı bir hal aldı. Çünkü, 1990'lara kadar SSCB Bilimler Akademisi, tüm eksikliklerine rağmen burjuvazinin ideolojik propaganda, manipülasyon faaliyetini en azından dengeleyici bir rol oynuyordu. Ama SSCB'nin dağılmasıyla birlikte, burjuvazinin eli kolu iyice rahatlamakla kalmadı, burjuva tarih anlatısını ege-men kılmak ve sosyalist kesimlerin içine de yaymak için daha yoğun çalışmaya başladı. Devrimci Marksizmle bağları giderek zayıflamaya başlayan küçük burjuva devrimcilik ve ideologlarına ait anlatıları yeni keşiflermiş gibi sunmaya başladılar. Ve tüm bunların sonucunda, materyalist tarih anlayışıyla kaleme alınan çalışmalar azalmakla kalmadı; var olanların da görünürlüğü ve ulaşılabilirliği de yayınevlerinin bilinçli tercihleri nedeniyle zorlaştı.

Sonuç, güncel ve yakın siyasal tarih değerlendirmelerinde emperyalist kapitalist ülkelerin, gerici devletlerin ve bunların hizmetinde olan güçlerin bütün imkanlarıyla yazdıkları yalan yanlış bilgi yığınının, uydurulmuş ya da manipüle edilmiş olay ve olgular yığınının üzerinden sosyal-şovenizmden köktendinciliğe kadar varan bir yelpazede yükselen sosyal-inşacılık faaliyetinin geniş bir alana ağını örmesi oldu. Ve geriye sadece insanların bu ağa düşmesini beklemek, hatta düşürmek için yönlendirmek kaldı. Ne yazık ki yazarların popülerliğine, adlarının önüne dizilmiş unvanlara inanan/inandırılan insanlar, güncel ve yakın siyasal tarihi öğrenmek için, işin uzmanı kişilerin inceleme ve araştırmalarına başvurduklarını sanırken, aslında bu aldatmacanın kurbanı haline geldiler, geliyorlar.

Dolayısıyla, ülkenin güncel ve yakın siyasal tarihine dair bilgilenmeye ve yetkinleşmeye çalışırken, burjuvazinin ideolojik-politik etkisinden uzak kalmaya özen göstermek ve bunun içinde materyalist tarih anlayışı temelinde kaleme alınmış çalışmalara başvurma konusunda hassas davranmak gerekiyor. En azından temel bilgilenme ve kavrayışa ulaşana ve bu sayede burjuvazinin çarpıtma ve yalanlarını fark edecek bir siyasal tarih tasavvuruna ulaşana kadar.

Bir Çocuktan Ajan Yaratmak

Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT), 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı dolayısıyla çocuklardan "güvenlik", "istihbarat" ve "gizli ajan" kelimelerini resimle ya da mektupla kağıda dökmelelerini istedi.

Devletin istihbarat teşkilatı MİT'in "23 Nisan" dolayısıyla "güvenlik", "istihbarat" ve "gizli ajan" gibi bir etkinlik düzenlemesi, çocukların zihinsel süreçlerinde olumsuz etkiler yaratabileceği gibi MİT'in yeni nesillere "ajanlık" aşılama çalıştığını da gözler önüne seriyor.

Daha önce toplumu muhbirleştirmenin çeşitli yollarını arayan, buna dönük yasa ve yönetmelikler çıkaran devlet, istediği karşılığı bulamayınca bu kez de çocuklarımıza ajanlık aşılama çalışıyor.

Bir yandan da Diyanet İşleri Başkanlığı'nın, okullarda ÇEDES ve benzeri etkinlikler üzerinden çocuklara yönelik faaliyetleri sürüyor, okulların kapıları cemaatlara sonuna kadar açılıyor. İktidar kendi dünya görüşüne uygun nesiller yetiştirebilmek için eği-

tim sistemini kendi hegemonya aracı olarak kullanmakta sınır tanımıyor. İdeolojik yanı ile ele alınan eğitim, tek dil, tek millet, tek bayrak temelinde dayanan ve toplumsal dokuyla taban tabana zıt şekilde sistemleştirilmeye çalışılıyor.

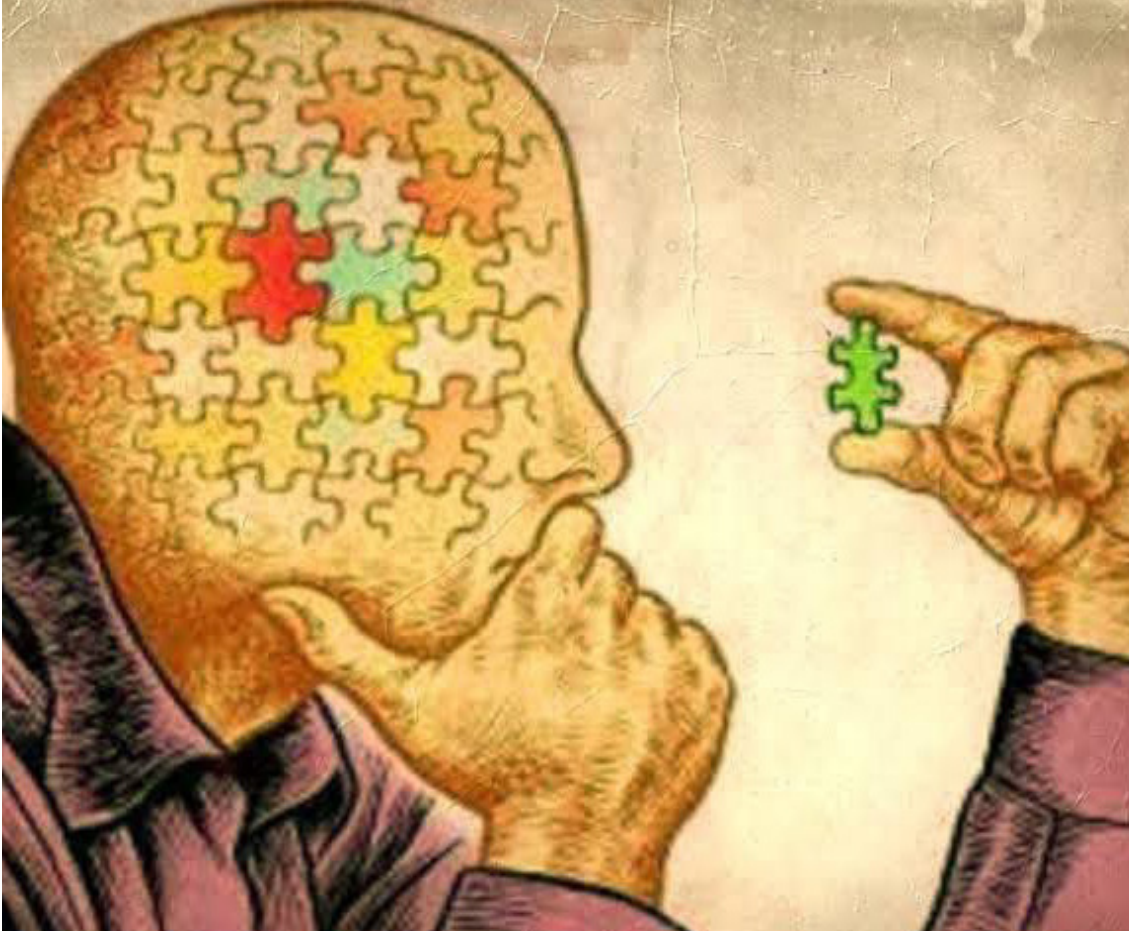
Eğitimdeki ticarileşme ile birlikte, emekçi ailelerin çocukları için eğitim bir hayale dönüşüyor. Anadilde eğitimin önünde ise yine iktidarın inkarcı ve tekçi dayatmaları boy gösterirken, Alevi çocuklarına, aksi yöndeki taleplerine rağmen, zorunlu olarak din dersi verilmeye devam ediliyor.

Eğitimin giderek ticarileştirildiği ve gericileştirildiği su götürmez bir gerçekken, MİT'in çocukları hedef alan ve onları muhbirliğe, ajanlığa, silaha ve çatışmaya sürüklemeye çalışması bu bütünün bir parçasıdır.

Eğitimde ticarileşmeye, gericileşmeye, tekçileşmeye ve ajanlaştırmaya karşı, geleceğimizi korumaya karşı, en çok da çocuklarımız için, mücadeleye bugünden başlamaktan başka çaremiz yok.

Eleştiri-Özeleştiri Üzerine

Ziya Serdar

Bunca zaman hiç kimsenin gör(e)mediği ve bizim de ustalıkla gizlediğimiz şeyi, "o" nasıl görür? Olmaz, olamaz! O da görmemeli... İyisi mi, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak... (Belki o zaman pes eder.)

İnsan bir şeyleri abartmayı olduğundan daha fazla anlamı varmış gibi lanse etmeyi pek sever. Hepimizde var bu. Örneğin aşkı mistisize eder, devrimi insanüstü bir çabanın, bir kahramanlığın ürünü olarak anlatırız. Elbette ki aşkın gizemli yanları vardır ve devrimde kahramanlık örnekleri de çokça yaşanır. Ama bahsini ettiğimiz şey bu değil. Bahsini ettiğimiz şey, herkesin bildiği bir duyguyu "kimsenin bilmediği bir bilinmez"e dönüştürerek onu insanın haricinde tutma ve tarihte defalarca yaşanmış bir olguyu sanki hiç yaşanmamış ve asla yaşan(a)mayacakmış gibi onu soyutlama çabasıdır.

Peki niçin yaparız bunu?

Tek olmasa da, bunun en belirgin açıklaması, bahsini ettiğimiz konuya dair ya yeterince bilgimizin olmayışı ya da hiç denecek kadar az bilgimizin oluşudur. Buna bir de bu cehaleti gözlerden irak tutma derdi eklendiğinde, ortaya bolca cafcaflı bir laf salatası çıkar. Bu cafcaflı laflar sayesinde, içimize taş atıldığında ses gelecek olan boş bir teneke olduğumuz gerçeğini gizleyebileceğimizi (çünkü "gizem"lere bayılırız) zannederiz. Hele bir de etrafımızdakilerin de bizden aşağı bir yanı

yoksa, oh değmesinler keyfimize! Ne kadar "teori", o kadar alkış... Ve ne kadar alkış alırsak, egolarımız da o kadar gıdıklanır. (Fakat biz yine de buna doymayız).

Fakat işte hesaplar her zaman tutmaz ve bizim de baltayı taşa vuracağımız gün elbet gelir çatar. Ama... ama nasıl olur? Bunca zaman hiç kimsenin gör(e)mediği ve bizim de ustalıkla gizlediğimiz şeyi, "o" nasıl görür? Olmaz, olamaz! O da görmemeli... İyisi mi, hiçbir şey yokmuş gibi davranmak... (Belki o zaman pes eder.)

Bu paragrafları birinci çoğul kişi zamiriyle yazdım, çünkü hepimiz zamanında bu süreçleri ya yaşadık ya da hala yaşıyoruz. Tiplerimiz değişse de triplerimiz hep aynı.

Bize bir eleştiri geldiğinde, tüylerimizin niçin diken diken olduğunu ve niçin kaçacak delik aradığımızı hiç düşündük mü? Tabii ki düşünmüşüzdür. Bir eleştiriye maruz kaldığımızda kuyruğu nasıl dik tuttuğumuzu bizden daha iyi hatırlayan mı var...

Sorumuza dönersek: Bunun "niçin"ini anlamak istiyorsak, eleştiriye tabi tutulmadan evvel "eleştiri-özeleştiri" üzerine ettiğimiz

tumturaklı lafları anımsayalım. "Eleştiri-özeleştiri"yi göklere çıkarıyorduk, çünkü bizden ne kadar uzak olursa, içimizin de o kadar rahat olacağını düşünüyorduk.

Bunun ne kadar boş bir çaba olduğunu anlamak için, hiç kimsenin bizi "görmediği" (ve bizim de herkesi görmezden geldiğimiz) bir sürecin akabinde, kendimize dair olan her şeyle bir başımıza kaldığımız, doğal olarak hiç kimsenin bizi göremeyeceği ve bizim de hiç kimseyi göremeyeceğimiz, sonunda ya düşeceğimiz ya da yürümeye devam edeceğimiz bir "olmak ya da olmamak" sürecini yaşadığımızı getirelim gözümüzün önüne... Artık bize yardım edebilecek kimse yok yanımızda; yalnızca biz varız ve yanı başımızda da küçük-burjuvalıklarımız...

Ne yapacağız? Artık her şey bize bağlı.

Ama şimdi bu konuda hazır bir reçete sunamayız. Bu yüzden, böyle bir durum yaşanmadan evvel, en iyisi eleştiri-özeleştiri üzerinde durmak. Öncelikle şu soruyu soralım: Eleştiri-özeleştiri devrimci bir sorumluluk mudur, insani bir sorumluluk mu?

Hayır, burada bir dilemma yok, haliyle ikisinden birini seçmek mecburiyetinde değiliz. Ama şöyle yanıtlayabiliriz. Eleştiri-özeleştiri her şeyden önce insani bir sorumluluktur. Bu şekilde açıklamamız daha yerinde olacaktır, çünkü bir yandan da "her şeyi abartma" huyumuzdan vazgeçebilmenin perspektifi de bu şekilde sağlanabilir.

Şöyle bir dönüp etrafımıza bakalım: Birbirini eleştiren ve birbirine özeleştiri verenler yalnızca devrimciler mi, yoksa bunu devrimcilerin dışında yapan "sıradan" insanlar da var mı etrafımızda? (Yoksa, kabahat bizdedir.)

İkisi arasındaki nitelik farklarını açmaya gerek yok, o zaten herkesin malumu. Ama hatırlayalım ki "sıradan" insanların yaşamımıza ve lügatımıza soktuğu "dost acı söyler" diye de bir söz vardır. (Ha, eleştirirken bu sözü kullanmak bize çok hoş gelse de, bize acı söz söyleyeni düşmanlaştırdığımızda az rastlanmamıştır. Belki karşımızda sahiden düşmanımız olsa, bu kadar rahat biçimde bu tavrı takınamayabiliriz.)

Acı söylemeye de, bize acı söylenmesine de alışmak mecburiyetindeyiz. Yoksa bir milim dahi yol alamayız bu hayatta. Eğer acı söylemekten de, bize acı söylenmesinden de korkar, çekinirsek, süreç tersten işler ve zamanla da Shakespeare'in deyimiyle "en acı sözün bile kulağına ninni gibi geldiği bir sersem"e (Hamlet) döneriz, etrafımızda da böyle sersemlerden başkası olmaz hale gelir.

Öte yandan şu da var. Pek çok kitabı okuruz ve içinde bize dair de bir şeyler olduğuna ve bu şeylerle eksiklerimizi-hatalarımızı tamamlayıp düzeltebileceğimize inanarak sonuçlar ve dersler çıkarmaya çalışırız. Bu doğru bir çabadır, çünkü aksi halde kitap okumamızın bir manası olmaz. Ama -belki de ideolojisi bizim ideolojimizin yanından bile geçemeyecek olan yazarlara ait kitaplara gösterdiğimiz içtenliği, bizi eleştiren bir yoldaşımıza göstermekte müthiş bir samimiyetsizlik sergilediğimiz olur. Felsefede bu "söz söyleyen kişiyle söylenen söz arasında uçurum yaratma"ya, "kişiye sataşmak" denir. Ya da kısaca, "sen de kimsin?" demektir.

Bunun böyle olmaması ve bir şeylerin sağlıklı biçimde yürümesi için, iki şey öne sürülebilir:

1) Başkalarının bizim hakkımızdaki düşüncelerinin biz de kendimize dair onlarla hemfikir olmadığımız müddetçe belirleyici olmadığı. (Çünkü biz ne'ysek zaten o'yuzdur. Başkalarının demesiyle "şu" ya da "bu" olmayız.)

2) Yaşamın bizi yanıltmasına / yanlışlamasına her zaman müsaade etmemiz gerektiği.

İlk bakışta bu ikisi birbirine tezat gibi görünebilir, ama öyle değildir. İncelik, bu ikisi arasındaki dengeyi tutturabilmek, başkalarıyla hemfikir olmamız gereken yeri ve zamanı da, fikir ayrılığına düşmemiz gereken yeri ve zamanı da iyi tayin edebilmek; söz konusu bir eleştiriye, haklı-haksız tartışmasına girmeden, yanılabilirliğimize de ihtimal vermektedir.

Kimi zaman bize yapılan herhangi bir eleştiriye karşı "hiç farkında değilim," diyerek savunmaya da geçeriz. Ama gerekçeler sonucu değiştirmez ve zaten eleştiri de "acaba farkında mı, değil mi?" türünden bir hesaplama yapılmaz. Çünkü eleştirinin amacı farkındalık yaratmaktır. Dolayısıyla, bir eleştiriye karşı "hiç farkında değilim" diyerek savunmaya geçmenin Türkçesi, "söylediğin şey doğru, ama bunu düzeltecek gücü kendimde görmüyorum"dur.

Eleştiri-özeleştiri hususundaki tavır şöyle özetlenebilir.

1) Eğer eleştirilen biz isek; söz konusu eleştirinin isabetsiz olması durumunda bile bunun bize zarar vermeyeceğini / veremeyeceğini bilmeliyiz. Yapılan bir eleştirinin isabetli olması durumunda da zaten görülmüş ve çoktan farkına varılmış bir şeye karşı sanki hiç yokmuş gibi davranarak hiçbir yoldaşımızın akıyla alay etmemeliyiz. Aksi halde kaybeden biz oluruz. En iyisi yol yakınken dönmektir.

2) Eğer biz eleştiriyorsak; karşımızdaki insan kırılır mı, incinir mi kaygısına düşmeden (ki merak etmeyelim, "büyüyünce" onunki de geçer) gördüğümüze inandığımız şeyi karşımızdaki insana söylemeliyiz. Bu, ona kıymet verdiğimizizin göstergesidir. Şayet yaptığımız eleştirinin isabetli olduğuna (bunun işaretlerini verilen tepkilerden

Ama şimdi bu konuda hazır bir reçete sunamayız. Bu yüzden, böyle bir durum yaşanmadan evvel, en iyisi eleştiri-özeleştiri üzerinde durmak. Öncelikle şu soruyu soralım: Eleştiri-özeleştiri devrimci bir sorumluluk mudur, insani bir sorumluluk mu?

anlamak gayet mümkündür) yürekten inanıyorsak, zaten gördüğümüz ve çoktan farkına vardığımız bir şeye karşı sanki hiç yokmuş gibi davranarak aklımızla alay edilmesine müsaade etmemeliyiz. Çünkü buna bir defa müsaade edilirse, aynı şey her zaman tekrar eder ve sonu uzlaşmaya varır. Bu durumda, iki taraf da kaybeder. Öyleyse, başladığımız işi sonuna kadar devam ettirmek tek doğrudur.

Öte yandan, aklımızdaki şeyleri ve yaptığımız gözlemleri onca zaman içimizde tutup, bize bir eleştiri geldiğinde onları eteğimizdeki taşları dökercesine ortalığa saçıp savurmak en kötüsüdür. Varsa bir düşüncemiz, zamanında dile getirmek (bu, karşımızdaki insana hatasını düzeltme şansı tanımaktır) doğru olanıdır; bunun aksi bir tutum, kendimize olan inançsızlığımızdan ve özgüvensizliğimizden başka bir şeyi ifade etmez.

Deneyelim. Doğru olduğuna inandığımız şeyleri dile getirdiğimizde ve yoldaşımız doğru olduğuna inandığı bir şeyi dile getirince onu dinlediğimizde pişman olmayacağız. Üstelik, hiç kimse kendisiyle tam anlamıyla başa çıkabilecek kadar güçlü de değildir. Hepimizin -tek başına olduğumuz sürece- belli sınırları vardır.

Başkalarını kendisiyle baş başa bırakmayalım ki, bir gün biz de kendimizle baş başa kalmayalım. Çünkü hiç kimse böyle bir kötülüğü hak etmez.

Lezita İşçilerinin Mücadelesi Sürüyor

Serpil Ünal

İzmir Kemalpaşa'da buluna Abalıoğlu Gruba ait Lezita işçileri, 7 Mart'tan bu yana grevde.

Lezita Fabrikası, 2800 işçinin çalıştığı, başta tavuk olmak üzere et ürünlerinin işlendiği bir fabrika. Fabrikada çalışan kadın işçi sayısı da, yıllar içinde artarak %60'a yükselmiş durumda.

Çoğunluğu kadın olan Lezita işçileri, ağır işlerin kadınlara yüklenmesi, düşük ücretler, çok yoğun ve uzun saatler çalıştırılma, formenlerin kadın işçilere yaptığı aşağılama ve baskı, hiçbir işçi sağlığı ve iş güvenliği önleminin alınmaması gibi pek çok nedenle sendikalı olmuşlar.

Kadın işçiler en ağır işlerin kendilerine yaptırıldığını, ağır vagonları, kasaları taşımak zorunda kaldıklarını, bant sistemiyle çalıştıkları için çok hızlı bir şekilde çalışıp ürünü yetiştirmek zorunda kaldıklarını belirtiyor. Sabah 07.30'da fabrikaya gelen işçilerin çıkış saati ise hiç belli değil. Bir gün saat 17.00'de çıkabilmeleri için ise, çok önemli bir gerekçe göstermek zorundalar.

Her 10-15 işçinin başında bir şef bulunuyor ve bu genellikle erkek oluyor. İşçiler işler yoğun olduğunda tuvalete gitmek için bile izin almak zorundalar. Biraz gecikirlerse azarlanma, aşağılamayla karşılaşılıyor.

Lezita işçileri tüm bu koşulların düzelmesi için sendikalı oldular. Fakat tam bir kan emici olan Lezita patronu sendika düşmanı ve yıllardır fabrikadaki sendikal örgütlenin son bulması için çabalyor.

Sendikalı işçiler tek tek ikna odalarına çekilip istifası istendi, olmazsa tehdit edildi. Hatta telefonlarını ellerinden alıp e-devlete girerek kendileri üyelikten çıkarıldılar. Lezita patronlarının baskı ve tehditlerine rağmen sendikal örgütlenme devam etti. Ve yetkili sendika olduğu Çalışma Bakanlığı tarafından kabul edildi. Fakat sendika düşmanı patronlar sendikayı tanımayarak TİS yapmayı da kabul etmedi. İşçiler üzerindeki baskı daha da arttı. İşçiler 7 Mart günü grev pankartını asarak greve çıktılar.

İşçilerin greve çıkması üzerine sendikayı ve greve çıkan işçileri karamaktan, türlü tehditlere kadar her yöntem denendi. İşçilerin grevdeki arkadaşlarıyla görüşmeleri yasaklandı. İşçiler servislerden fabrika içinde indirilmeye başlandı. Jandarma da işçilerin fabrika önünde inmelerini engelledi.

Lezita patronları grevi kırmak ve üretimi sürdürmek için yeni işçi alımına başladı. Hatta Hintli göçmen işçileri işe aldı. İşçiler Hintli işçilere özellikle daha yüksek ücret verildiğini de belirtiyor.

Öz Gıda İş bunun üzerine inceleme başlatmış ve aralarında Hintli göçmen işçilerin de olduğu 483 işçinin işe alındığı tespit edildi, Lezita patronlarının grev kırıcılığı Denizli 2. İş Mahkemesi tarafından da karara bağlandı. Fakat Lezita patronları mahkeme kararını da tanımadığını söyledi.

Abalıoğlu Lezita patronları son olarak jandarmayı devreye soktu. Sermayenin koruyucusu devlet güçleri bu kez Lezita patronlarını korumak için, 15 Nisan'da grevlerinin 40. gününde olan Lezita işçilerine saldırdı. Jandarma kadın genç yaşlı demeksizin işçilerin üzerine saldırıp darp ederek, yerlerde sürükleyerek grev alanından çıkarmaya çalıştı.

İşçiler aldıkları darbelerle rağmen alandan ayrılmadı.

Öz Gıda İş Sendikası bir açıklama yayınlayarak, jandarmanın Lezita patronlarının emriyle hakları için grevde olan işçilere saldırmasına karşı kamuoyunu dayanışmaya çağırdı.

Açıklamada Çalışma Bakanlığı, İşçileri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Cumhurbaşkanlığı ve Hak-İş Konfederasyonu'nun bu duruma sessiz kalmaması gerektiği belirtilerek, sessiz kalmaları durumunda işçilere yapılan saldırıların suç ortağı olacakları vurgulandı.

Lezita patronları jandarmanın görevini yeterince yapmadığını düşünmüş olmalı ki, 16 Nisan'da işçiler tekrar jandarmanın saldırısıyla karşılaştı. Fakat bu kez bir yandan sert bir şekilde darp edilip gözaltına alındılar. İşçiler ve sendika yöneticilerinden 16 kişi gözaltına alınırken, yaralanan 8 işçi hastaneye kaldırıldı.

Çalışma Bakanlığı, İşçileri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Cumhurbaşkanlığı ve Hak-İş Konfederasyonu'nu, gerçek sınıfları olan burjuva sınıf tavrıyla tüm bunlara göz yummaya devam ediyor.

Lezita işçilerinin mücadelesi 40 günü aşkındır sürüyor ve sermaye-devlet çetesine karşı işçilerin kazanması için en kısa sürede güçlü bir dayanışmanın örülmesi gerekiyor.

1 Mayıs'ta Taksim'e!

2024 yılı İstanbul 1 Mayıs'ı yaklaşırken, aralarında Mücadele Birliği Platformu olarak bizlerin de bileşeni olduğu 16 devrimci kurum, 2024 1 Mayıs Taksim Platformu'nu kurarak yoğun bir şekilde çalışmalarına başladı.

Nisan ayının başında kuruluşunu ilan eden Platform, bu yıl Taksim iradesinin güçlü bir şekilde örgütlenmesi için İstanbul'un emekçi semtlerinde ve merkezi yerlerinde bildiri dağıtımları ve afiş çalışmaları gerçekleştiriyor.

İstanbul'da Kadıköy, Mecidiyeköy, Kadıköy, Haramidere, Cevizlibağ, Kartal, Bakırköy'de yaygın bir şekilde bildiri dağıtımları ile işçilere ulaşıldı, bölgeler afişler ile donatıldı. Birçok bölgede işçilerin, emekçilerin olumlu tepkileriyle ve destekleriyle karşılaşmak bize, bu yıl da işçi sınıfının kendi meydanı olan Taksim'e ve 1 Mayıs'ın kendisine sahip çıktığını ve faşizmin yasaklamalarına karşı durduklarını gösteriyor.

Esenyurt'tan Tuzla'ya kadar geniş bir hatta çalışmalarını sürdüren ve emekçilere Taksim hedefini gösteren Platform, Gayrettepe'de yanarak hayatını kaybeden 29 işçi için 13 Nisan Cumartesi günü yürüyüşle eylem düzenledi. "İşçi Katliamlarına Karşı 1 Mayıs'ta Taksim'e" pankartıyla yürürken, işçi cinayetlerine, emek sömürsüne, savaş politikalarına, yoksulluğa ve geleceksizliğe karşı tüm İstanbul halkını ve işçileri Taksim'e çağırıyor.

Bağımsız mücadeleci sendikaların ve işçi konfederasyonlarının da Taksim çağrısı yaptığı 2024 İstanbul Mayıs'ı, yüzbinlerce işçi ve emekçinin yüzünü döneceği ve sokaklara akacağı bir gün olacak. Emek cehennemine dönmüş, her gün binlerce işçi çocuğunun okula aç gittiği, her ay yüzlerce işçinin iş cinayetlerinde yaşamını yitirdiği bu topraklarda, 1 Mayıs'ta Taksim'e güçlü bir şekilde çıkmak bu saflaşmanın güçlendirilmesi için oldukça önemli olacak.

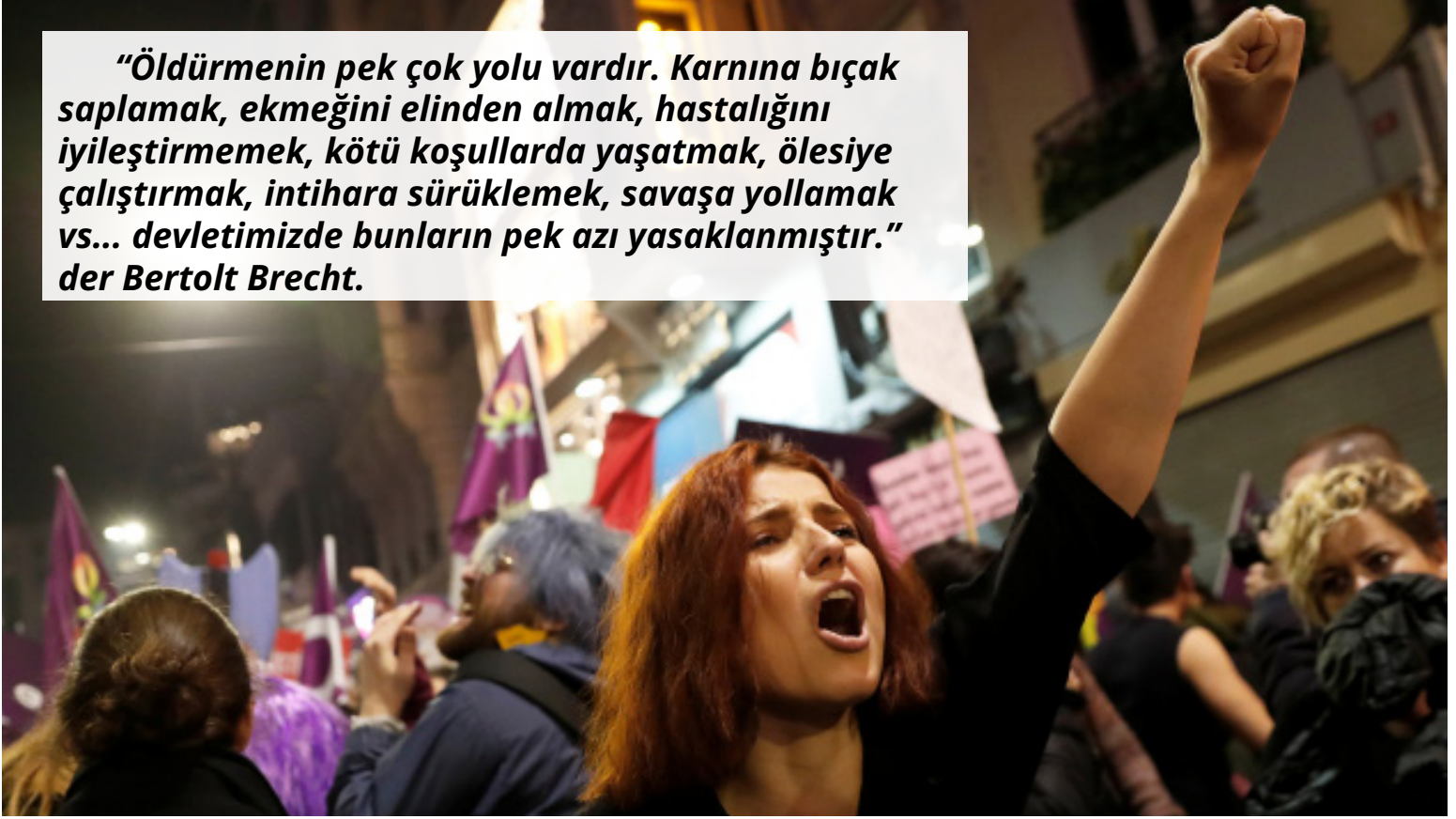
Şimdi devrimci öncü işçiler, emekçi kadınlar, gençler, Kürt halkı sokaklara! Sermaye egemenliğine ve faşizme karşı 1 Mayıs'ı iki sınıfın savaş gününe çevirmek için öne, en öne!

Ölmek Zorunda mıyız?

Ayla Gök

"Öldürmenin pek çok yolu vardır. Karnına bıçak saplamak, ekmeğini elinden almak, hastalığını iyileştirmemek, kötü koşullarda yaşatmak, ölesiye çalıştırmak, intihara sürüklemek, savaşa yollamak vs... devletimizde bunların pek azı yasaklanmıştır." der Bertolt Brecht.

Emekçiler için nasıl da benzerdir ölümler ve yüzyıllardır sürer gider. Kimi zaman bir maden ocagında ölürüz yüzlerce emekçi, ölü bedenlerimiz bile çıkarılamaz toprağın altından. Ekmek paramızı kazandığımız yer mezarımız oluverir birden. Kimi zaman bir yangında ölürüz, kimi zaman inşaattan düşeriz, kimi zamansa makine başında bulur bizi ölümler. Kimi zaman bu sistemle baş edemediğimiz için bir trenin önüne bırakırız kendimizi gencecik yaşımızda. Bazen okumak için mecbur bırakıldığımız cemaat yurtlarından gelir çocuklarımızın ölüm haberleri.

Hele bir de kadınsan bunun sokak ortasında işlenen cinayeti vardır. Devletimizde bu da yasak değildir, hatta öyle ki katilimiz neredeyse ödüllendirilir. Kimi zaman fabrikalarda makine başlarında, kimi zaman fazla mesailerde öldürülürüz, kimi zaman ise "mutluluk" adı altında hapsedildiğimiz evlerimizde.

Emekçi kadınlar olarak bu sistemin, kapitalist sömürü düzeninin ve erkek egemen zihniyetin çifte ezilimi altında defalarca kez ölümle yüz yüze kalıyoruz. Nefes almaya devam ediyoruz ama yaşadığımız her anı sorguluyoruz ve buna yaşamak diyoruz. Sürekli artan bir şid-

det sarmalında, emeklerimiz yok sayılıyor, değersiz görülüyor. Dört duvar arasındaki işlerimiz bitmek bilmiyor. Kadın işçiler iş yerlerinde en az 8 saat çalışıyorlar, ki artık mesaisiz bir çalışma günü kurtarmaya bile yetmiyor. İşe gidip gelirken yolda geçen sürede uyuyoruz, e tabi bizleri makine başlarında "iş kazaları" bekliyor. Eve dönünce evin tüm işleri, çocukların bakımı yine bizleri bekliyor.

Kadınlar kendilerine reva görülen bu yaşama -ya da ölüm biçimlerine diyelim-, içinde oldukları genel sefalete, yaşamdaki toplumsal konumlarına karşı derin bir hoşnutsuzluk ve büyük bir öfke içinde. Bu nedenden dolayı sürekli olarak sokaklarda bu ölüm düzenini değiştirmek için tüm toplum adına savaşıyorlar. Kadınlar kavganın ve mücadelenin kendisi oluyor. Tüm dünyada yükseliş içerisinde olan kadınların mücadelesi sadece kendi kurtuluşuna dönük değil, tüm toplumun kurtuluşuna yönelik mücadeleyi içeriyor. Kadınların kendilerine dayatılan köleleşme, yaşam tarzı, yok sayılmaya karşı mücadelesi toplumu değiştiriyor ve bu değişim sürmeye devam ediyor.

İşte şimdi bu değişimin adımlarından birisi de 1 Mayıs'ta kadın-

ların, kadın işçilerin en öne geçmesidir. Birlik olmaya, kendisini ikinci sınıf yerine koyan sisteme karşı birlik içinde mücadele etmeye en çok kadınların ihtiyacı var. Bizlere dayatılan tüm gerici uygulamalardan gerçek kurtuluşun yolunu ancak işçi sınıfı, sınıfın kadınları gösterebilir. Kadın işçilerin gösterdikleri çıkış; devrim ve sosyalizmdir. Kadınların kurtuluşu devrim ve sosyalizmden, örgütlü mücadeleden geçiyor, kadınların kavganın en önünde olmasından geçiyor. Bu büyük temel hedefi yaşama geçirmek için, emekçi kadınların, bu sisteme başkaldıran kadınların, devrimci kavgada daha da öne çıkmasına ihtiyacımız olduğu kesindir. Yıllardır sürdürdüğümüz 1 Mayıs'ta Taksim'de olma ısrarı politik özgürlük mücadelesinin bir parçasıdır. Şimdi ise Taksim Meydanını bir kez de emekçi kadınların isyanıyla kuşatma zamanıdır.

Bizler nasıl öleceğimizi değil, güzel yarınları düşlemek istiyoruz. Bizler bugünden, gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız yarınlar için mücadele ediyoruz. Düşlediğimiz özgür yarınları gerçek kılmak için şimdi işçi kadınların öne çıkma zamanı! İşçi kadınlar, şimdi öne, en öne geçmemizin tam zamanı!